

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců Mgr. Ondřeje Mráky a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **V. R.**, zastoupený Mgr. Jakubem Hrubým, advokátem se sídlem třída Míru 92, Pardubice, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 19. 10. 2015, č. j. 52 A 47/2015 - 24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích (dále jen „krajský soud“), kterým krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2015, č. j. KrÚ - 251/1/2015/OMSŘI/MV-3, sp. zn. SpKrÚ 251/2015 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“), jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Magistrátu města Pardubic, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 1. 12. 2014, č. j. MmP 72112/2014, sp. zn. SÚ 51677/2013/Ve (dále jen „rozhodnutí I. stupně“).

V rozhodnutí I. stupně stavební úřad shledal, že se stěžovatel dopustil správního deliktu podle § 180 odst. 1 písm. j) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební

zákon“), tím, že jako podnikající fyzická osoba užíval stavbu „*předzahradka provozovny KRA - KRA na Náměstí Republiky, Pardubice na pozemku p. č. 2664/5 v k. ú. Pardubice*“ ode dne 3. 4. 2013 do 15. 10. 2014 k provozování hostinské činnosti bez kolaudačního souhlasu, který je vyžadován stavebním zákonem. Za spáchání správního deliktu stavební úřad stěžovateli uložil podle § 180 odst. 3 písm. b) stavebního zákona pokutu ve výši 200 000 Kč, a dále mu podle § 79 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), uložil povinnost nahradit náklady řízení. Stěžovatel napadl rozhodnutí o správním deliktu odvoláním, které žalovaný zamítl a potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu.

Rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel u krajského soudu žalobou, kterou krajský soud rozsudkem ze dne 19. 10. 2015, č. j. 52 A 47/2015 - 24, zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*s. ř. s.*“).

Stěžovatel namítl, že krajský soud se dostatečně nezabýval tím, že správní orgány porušily při ukládání sankce zásadu zákazu dvojího přičítání téhož, navíc tímto postupem krajský soud aproboval nezákonnost založenou předchozími rozhodnutími správních orgánů. V daném případě správní orgány při ukládání sankce za správní delikt podle § 180 odst. 1 písm. j) stavebního zákona posoudily jako přitěžující okolnost, která je znakem skutkové podstaty přestupku podle § 178 odst. 1 písm. j) stavebního zákona („*užívá stavbu bez kolaudačního souhlasu, pokud je podle zákona vyžadován, nebo přes zákaz stavebního úřadu podle § 122 odst. 4*“). Užívání stavby je dále podle stěžovatele z povahy věci činností, kterou může fakticky vždy činit toliko fyzická osoba bez ohledu na to, zda je podnikatel či nepodnikatel. Bylo by proto absurdní, měla-li by se skutková podstata podle § 178 odst. 1 písm. j) stavebního zákona vztahovat pouze na fyzické osoby, které jsou nepodnikateli.

Stěžovatel dále namítl, že krajský soud se dostatečně nezabýval námitkou, že uložená pokuta má pro stěžovatele likvidační charakter. Stěžovatel má na jedné straně důkazní povinnost podle § 50 odst. 2 správního řádu, na druhé straně však existuje povinnost správního orgánu i bez návrhu zjistit veškeré rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. To platí zejména v případě správního trestání. S odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, publ. pod č. 2092/2010 Sb. NSS, stěžovatel uvedl, že správní orgány jsou vždy, i když to zákon nestanoví, povinny zkoumat osobní a majetkové poměry pachatele, přičemž vycházet mají jak z údajů doložených samotným účastníkem řízení, tak ze skutečností, které vyšly najevo v řízení, a dále ze skutečností, které si samy opatří bez součinnosti s účastníkem řízení. Správní orgány zcela rezignovaly na samostatné zjišťování skutečností, přitom stěžovatel *a priori* neodmítl poskytnutí jakékoliv součinnosti. Podle stěžovatele si správní orgány měly vyžádat jeho souhlas se zproštěním mlčenlivosti podle § 52 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*daňový řád*“), a potom by z jeho daňových

pokračování

přiznání, která by doložil správce daně, zjistily, že stěžovatel je v dlouhodobé značné ztrátě. Tím, že správní orgány neučinily úkony směřující ke zjištění osobních a majetkových poměrů stěžovatele, zatížily svá rozhodnutí vadou spočívající v nezákonnosti. Krajský soud pak jejich postup aproboval, a proto je i napadený rozsudek nezákonný.

Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu, rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí I. stupně.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti sdělil, že důvody uložení pokuty jsou správné a odůvodňují její výši, přičemž spolu s relevantními skutečností byly řádně popsány v rozhodnutí žalovaného, na něž žalovaný odkázal. K námitce porušení zákazu dvojího přičítání téhož žalovaný uvedl, že stěžovatelem uvedený § 178 odst. 1 písm. j) stavebního zákona se týká přestupku fyzické osoby, v dané věci však byla uznána vinnou podnikající fyzická osoba, jež se může dopustit pouze jiného správního deliktu ve smyslu § 180 stavebního zákona [zde § 180 odst. 1 písm. j)]. Skutkové podstaty citovaných ustanovení jsou naprosto shodné, skutečnosti namítané stěžovatelem tak nemají žádný význam pro posouzení, zda byla porušena zásada zákazu dvojího přičítání téhož. Ustanovení § 180 odst. 1 písm. j) stavebního zákona obsahuje dva správní delikty, a sice užívání stavby bez kolaudačního souhlasu, je-li vyžadován, a užívání stavby přes zákaz stavebního úřadu podle § 122 odst. 4 stavebního zákona. Žalovaný a stavební úřad přihlédli při stanovení sankce k zákazu užívání stavby, resp. rozhodnutí o zjednání nápravy, podle § 134 a § 171 stavebního zákona. Žalovaný se neztotožnil s názorem stěžovatele, že stavbu může užívat toliko fyzická osoba; v daném případě stavbu užíval její vlastník jako fyzická podnikající osoba tím, že v ní provozoval hostinskou činnost.

K likvidačnímu charakteru výše pokuty žalovaný uvedl, že stěžovatel jím neustále argumentuje, aniž by před stavebním úřadem, žalovaným či krajským soudem předložil jediný důkaz. Žalovaný setrval na názoru, že likvidačnímu charakteru nic nenasvědčuje. K daňovým přiznáním stěžovatele předloženým až Nejvyššímu správnímu soudu v řízení o kasační stížnosti se žalovaný vyjádřit nemůže, neboť tyto listiny nikdy neměl k dispozici. Poznamenal však, že pokud stěžovatel užíval stavbu bez kolaudačního souhlasu a přes zákaz stavebního úřadu tak, že za poslední tři roky vytvořil ztrátu 508 150 Kč, zvolil si tuto činnost zcela dobrovolně a prokazatelně vědomě tím porušoval stavební zákon. Správní orgán nemůže upustit od uložení sankce pouze z důvodu výkazu ztráty stěžovatele. Nepříjemný a úkorný účinek je přirozenou a žádoucí vlastností sankce, která má mít generálně preventivní smysl. Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel především vytýká, že krajský soud nedostatečně vypořádal námitku porušení zákazu dvojího přičítání.

Je nutné zdůraznit, že stěžovatel v žalobě pouze obecně k výši uložené pokuty namítal, že mu „bylo nařízeno, aby stavbu odstranil a on tak neučinil, což je však, podle žalobce, důvod pro zahájení řízení o jiném správním deliktu a ne přitěžující okolnost“ a dále, že stejně „tomu tak je v případě závěru stavebního úřadu o tom, že za přitěžující okolnost považuje tu skutečnost, že žalobce stavbu užívá přes zákaz, protože se i v tomto případě jedná, podle žalobce, o důvod pro zahájení řízení o jiném správním deliktu“. S touto námitkou se krajský soud v napadeném rozsudku vypořádal, přičemž konstatoval, že stěžovatel svým jednáním naplnil znaky jedné ze skutkových podstat podle § 180 odst. 1 písm. j) stavebního zákona, a dále se zabýval rovněž přitěžujícími okolnostmi a důvody pro udělení pokuty v předmětné výši a uvedl, že žalovaný správně zrekapituloval důvody, proč je sankce přiměřená s ohledem na konkrétní okolnosti, následky a způsob spáchání správního deliktu (§ 182 odst. 2 stavebního zákona), a poukázal mj. na to, že stěžovatel byl na nezákonné jednání ze strany správních orgánů opakovaně upozorňován. Námitce nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu proto přisvědčit nelze. Již z povahy věci ostatně nemůže být rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, argumentuje-li stěžovatel v kasační stížnosti, v čem spatřuje jeho nezákonnost, čímž reaguje na odůvodnění rozsudku.

Námitku stran údajného dvojího přičítání stěžovatel dále rozvedl v kasační stížnosti tak, že při ukládání sankce za správní delikt podle § 180 odst. 1 písm. j) stavebního zákona správní orgány posoudily jako přitěžující okolnost, která je znakem skutkové podstaty přestupku podle § 178 odst. 1 písm. j) stavebního zákona, a to užívání stavby bez kolaudačního souhlasu, pokud je podle zákona vyžadován, nebo přes zákaz stavebního úřadu. Stěžovatel zdůraznil, že mu byla pokuta uložena jako podnikající fyzické osobě za správní delikt podle § 180 odst. 1 písm. j) stavebního zákona, přičemž byla jako přitěžující okolnost aplikována skutková podstata § 178 odst. 1 písm. j) stavebního zákona, která se týká přestupku fyzické osoby. Stavbu přitom může užívat pouze fyzická osoba, proto by bylo absurdní, aby se skutková podstata § 178 odst. 1 písm. j) stavebního zákona vztahovala jen na fyzické osoby – nepodnikatele.

Ustanovení § 178 odst. 1 písm. j) stavebního zákona, z jehož údajné aplikace při posouzení přitěžujících okolností stěžovatel vyvozuje porušení zásady zákazu dvojího přičítání, vymezuje přestupek, jehož se může dopustit pouze fyzická osoba jako nepodnikatel. Avšak v nyní projednávané věci byl projednáván správní delikt podle § 180 odst. 1 písm. j) stavebního zákona, ze kterého může být uznána vinnou toliko právnická nebo podnikající fyzická osoba. Skutkové podstaty uvedeného přestupku a správního deliktu jsou definovány zcela shodně; rozdíl tkví právě a pouze v tom, zda se poruchového jednání dopustila fyzická osoba jako nepodnikatel nebo právnická či podnikající fyzická osoba. V nyní projednávané věci není pochyb o tom, že vytýkaného jednání se stěžovatel

pokračování

dopustil jako podnikající fyzická osoba; na posouzení jeho jednání byl proto správně aplikován výlučně § 180 odst. 1 písm. j) stavebního zákona, a nikoli § 178 odst. 1 písm. j) stavebního zákona.

V této souvislosti není důvodná ani argumentace stěžovatele, že užívat stavbu může fakticky pouze fyzická osoba, a je proto absurdní, aby se skutková podstata podle § 178 odst. 1 písm. j) stavebního zákona vztahovala jen na fyzické osoby – nepodnikatele. Naopak lze přisvědčit žalovanému, že užívání stavby, která je nemovitou věcí, úzce souvisí s jejím vlastnictvím a právem s ní nakládat. Vlastníkem přitom může být nejen fyzická osoba, ale rovněž právnická osoba a třeba i stát. Stejně tak stavebníkem, kterému je k jeho žádosti vydáváno rozhodnutí (např. územní rozhodnutí či stavební povolení) podle stavebního zákona může být fyzická, právnická i podnikající fyzická osoba. V nyní projednávané věci stavbu užíval její vlastník - stěžovatel, a to tím, že v ní jako podnikající fyzická osoba provozoval hostinskou činnost (provozování podnikatelské činnosti v provozovně umístěné v předmětné stavbě ostatně stěžovatel nijak nezpochybnuje), aniž by pro stavbu získal kolaudační souhlas vyžadovaný stavebním zákonem. Svým jednáním se proto dopustil správního deliktu podle § 180 odst. 1 písm. j) stavebního zákona.

Ustanovení § 180 odst. 1 písm. j) stavebního zákona přitom obsahuje dvě skutkové podstaty správního deliktu, a sice (1) užívání stavby bez kolaudačního souhlasu, pokud je podle zákona vyžadován, a (2) užívání stavby přes zákaz stavebního úřadu podle § 122 odst. 4 stavebního zákona. Stěžovatel svým jednáním naplnil první z nich. V tomto případě nebyl vydán zákaz stavebního úřadu podle § 122 odst. 4 stavebního zákona, přičemž ani vydán být nemohl, protože nebyla podána žádost o vydání kolaudačního souhlasu. Z tohoto důvodu nelze na projednávanou věc aplikovat druhou ze skutkových podstat § 180 odst. 1 písm. j) stavebního zákona.

Správní orgány vůči stěžovateli činily kroky již před vydáním rozhodnutí o správním deliktu, když jej vyzvaly k bezodkladnému zastavení prací a zakázaly užívat stavbu podle § 134 odst. 4 stavebního zákona (výzva ze dne 12. 10. 2010, č. j. ÚMOI/2333/2010-SÚ-To-9), rozhodly o zastavení užívání nepovolené stavby podle § 171 odst. 3 stavebního zákona (rozhodnutí ze dne 17. 6. 2011, č. j. ÚMOI/2333/2010-11/SÚ-To-28), a rovněž rozhodly o nařízení odstranění stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona (rozhodnutí ze dne 23. 7. 2013, sp. zn. ÚMOI/1613/2010-SÚ-To-Fi). Právě uvedené okolnosti (kromě dalších – viz s. 6 a 7 rozhodnutí žalovaného) byly stavebním úřadem a žalovaným v souladu s § 182 odst. 2 stavebního zákona zohledněny při stanovení výše sankce. Skutečnost, že stěžovatel stavbu užíval bez kolaudačního souhlasu, byla zohledněna výlučně z hlediska naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 180 odst. 1 písm. j) stavebního zákona; jako přitěžující okolnost při stanovení výše pokuty opětovně hodnocena nebyla. Rovněž zákaz stavebního úřadu podle § 122 odst. 4 stavebního zákona [znak druhých skutkových podstat § 180 odst. 1 písm. j) a § 178 odst. 1 písm. j) stavebního zákona] nebyl (a s ohledem na svou neexistenci ani nemohl být) zohledněn jako přitěžující okolnost, jak se mylně domnívá stěžovatel. Není proto důvodná ani námitka stěžovatele, že jako přitěžující okolnosti byly správními orgány posuzovány okolnosti, které jsou znakem skutkové podstaty podle § 178 odst. 1 písm. j) stavebního zákona.

Ze všech výše uvedených důvodů neshledal Nejvyšší správní soud námitku porušení zásady zákazu dvojího přičítání téhož důvodnou.

Stěžovatel dále namítl, že uložená pokuta má pro něj likvidační charakter, přičemž správní orgány nezjistily veškeré rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch stěžovatele, neboť neučinily úkony směřující ke zjištění jeho osobních a majetkových poměrů ve smyslu § 50 odst. 3 správního řádu. Povinnost správních orgánů přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům podnikající fyzické osoby i tehdy, pokud to zákon v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí (srov. § 182 odst. 2 stavebního zákona), potvrdil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, publ. pod č. 2092/2010 Sb. NSS. V tomto usnesení se však zabýval nejen uvedenou povinností jako takovou, avšak také způsobem zjišťování poměrů ze strany správního orgánu. Přitom konstatoval, že pravomoci správního orgánu k vyžádání podkladů pro své rozhodnutí podle § 50 odst. 1 správního řádu jsou do určité míry omezené. Například pokud by byl o podklady, z nichž by si bylo možné učinit představu o majetkových poměrech pachatele správního deliktu, dožádán správce daně, nemohl by tento *a priori* podklady poskytnout, neboť je vázán mlčenlivostí. Rozšířený senát v usnesení konstatoval: *„Je tudíž třeba na jedné straně vycházet z toho, že povinnost správního orgánu zjistit veškeré rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, jemuž má být z moci úřední uložena povinnost (§ 50 odst. 3 správního řádu), se vztahuje i na zjišťování osobních a majetkových poměrů účastníka řízení, je-li to nezbytné pro stanovení výše pokuty za jiný správní delikt. Na straně druhé ovšem nelze opominout ani důkazní břemeno účastníka řízení, které i v řízení o jiném správním deliktu nese, pokud jde o prokázání jeho vlastních tvrzení (§ 52 správního řádu). Bude tedy záležet především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační důsledky, tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným způsobem doloží či umožní správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost např. tím, že zbaví pro tento účel výše zmíněné orgány veřejné moci mlčenlivosti. Pokud tak účastník řízení neučiní a naopak odmítne poskytnout správnímu orgánu v tomto ohledu dostatečnou součinnost, bude správní orgán oprávněn vyjít pouze z údajů, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení a které si správní orgán může zjistit bez součinnosti s účastníkem řízení [...]. Nepovede-li tento postup k přesnému výsledku, může si správní orgán takto učinit také jen základní představu o příjmech a majetku účastníka řízení, a to i na základě odhadu[.]“* Z uvedeného plyne, že bylo především povinností stěžovatele, aby svá tvrzení o likvidačních důsledcích pokuty opřel o konkrétní podklady. Této skutečnosti si přitom stěžovatel byl v projednávané věci nepochybně vědom, neboť sám již v odvolání proti rozhodnutí I. stupně cituje usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, z něhož tento závěr plyne. Byl-li stěžovatel s ohledem na výši pokuty přesvědčen, že jde o výši, která je pro něj likvidační, bylo by (i s ohledem na jeho zjevnou znalost závěrů uvedeného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu) jen logické, aby při podání odvolání konkrétně uvedl, z jakých důvodů se domnívá, že výše uložené pokuty je pro něj likvidační a svá tvrzení doložil. Ostatně již v oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání ze dne 17. 3. 2014, které si stěžovatel osobně převzal dne 31. 3. 2014, byl výslovně poučen podle § 52 správního řádu, že *„jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení“*. Stěžovatel tak ovšem neučinil, přestože mu v tom zjevně nic nebránilo, a dokonce tak neučinil ani v řízení před krajským soudem. Výklad stěžovatele, že by správní orgány měly ze své iniciativy žádat

pokračování

účastníka správního řízení, aby zprostil správce daně mlčenlivosti podle § 52 odst. 2 daňového řádu, je v rozporu nejen s citovaným usnesením, ale také se smyslem a účelem správního trestání obecně. Nelze připustit, aby účastník správního řízení mohl zcela rezignovat na svou důkazní povinnost podle § 52 správního řádu pouze proto, že mu je ukládána sankce. Není úkolem správního orgánu, aby suploval aktivitu účastníka správního řízení, jakkoliv je povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící v jeho prospěch i neprospěch (§ 50 odst. 3 správního řádu).

Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje s krajským soudem, podle kterého žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí zejména na straně 8 vysvětlil, proč nepovažuje pokutu za likvidační, přičemž z jeho rozhodnutí plyne ucelený názor, proč je výše pokuty přiměřená. Stěžovatel sice namítal likvidační charakter pokuty, nepředložil však žádné důkazy na podporu svých tvrzení. To však neznamená, že by skutkový stav, zejména okolnosti rozhodné pro stanovení výše sankce, nebyly zjištěny dostatečně. Žalovaný a stavební úřad totiž přihlédli (a v důsledku pasivity stěžovatele ani nemohli učinit jinak) toliko ke skutečnostem, které vyplynuly v průběhu správního řízení, což je zcela v souladu se shora citovaným názorem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. Krajský soud rovněž správně uvedl, že není povinností správního orgánu namísto stěžovatele vyhledávat důvody, proč je sankce likvidační; povinnost tvrzení a důkazní má naopak stěžovatel. Pro úplnost Nejvyšší správní soud poznamenává, že důsledky procesní pasivity stěžovatele nelze zhojit doložením daňových přiznání stěžovatele zdejšímu soudu, která předložil společně s návrhem na přiznání odkladného účinku. Správní orgány ani krajský soud se s jejich obsahem v důsledku pasivity stěžovatele nemohly seznámit, a proto jim nemůže být vyčítáno, pokud se jimi nezabývaly.

Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že rozsudek krajského soudu není nezákonný, neboť krajský soud srozumitelně, logicky a ve zcela uspokojivé míře vyložil, z jakých důvodů byl postup žalovaného v souladu se zákonem. Ani v postupu správních orgánů zdejší soud tvrzenou nezákonnost neshledal.

IV. Závěr a náklady řízení

Ze všech uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s. Jelikož stěžovatel neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení; žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 30. srpna 2016

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu